

eller den overlevende af disse, hvis der ikke er beskikket ham en speciel Væрге. Naar vi følge denne Regel, synes jeg derfor, at vi følge en meget god og almindelig anerkendt Regel i dansk Ret.

Jeg kommer saa til, at den højtærede Justitsminister mente, at det var saa frygteligt, at der skal gøres Anmeldelse til Øvrigheden, hvis en afdøds efterladte ere uvillige til at lade Ligbrændingen effektueres. Jeg synes nu ikke, at det er saa overordentlig mærkeligt, at man, naar man har Beviser i Hænde, hvorefter afdøde skal og vil brændes, men hans efterladte, som ere de nærmeste dertil, hverken selv ville foranstalte Brændingen eller engagere en Bedemand til at gøre det, henvender sig til nærmeste Øvrighed, Politimesteren, og anmoder ham om, mod Udredelse af det derfor hjemlede Gebyr, hvad dette nu maatte blive, at foretage det fornødne. At dette skulde være noget saa stort eller vanskeligt Skridt, kan jeg ikke indse. I det hele taget finder jeg ikke, at der er noget mærkeligt eller løjerligt i, at den private har en let og hyppig Rekurs til sin Øvrighed. Det er ikke mit Ønske, at de skulle staa — Øvrigheden her og Befolkningen der, nej, lad dem kun tale med hinanden en Gang imellem. I alt Fald skal Politimesteren jo ikke gøre noget yderligere, naar Boet ikke har Midler til at bestride Omkostningerne, og i den Retning ville Politimestrene nok vide at anvende et ret kritisk Blik.

Med Hensyn til § 4 blev der sagt, at den er affattet paa en mærkelig Maade, idet der er brugt det Udtryk, at Asken skal „nedgraves“, medens der i Loven staa, at den skal „begraves“, og at den skal „opbevares“, medens Loven har Udtrykket „hensættes“. Ja, jeg synes nu ikke, det er saa løjerlige Forandringer. Begravelse er i almindelig Sprogbrug den højtidelige Nedsættelse af et Menneskelig i en Grav, og at bruge det samme Udtryk om Nedsættelsen eller Nedgravningen af en lille Æske med 4 Pund Støv ved jeg ikke om tiltaler den almindelige Sprogbrug. Jeg synes, at Ordet „nedgrave“ kan være lige saa godt, men hvis den højtærede Justitsminister vil holde paa Ordet „begrave“, og vi saa kunne faa Loven uden alt for mange Ophævelser, saa skal jeg gerne gaa med til „begrave“ og nedgrave min egen Redaktion. Hvad Ordet „opbevares“ angaar, finder jeg, at det er et stort Fremskridt fra den af Justitsministeren saa højt priste Lov af 1892. Deri staa, at

Asken skal *hensættes* i et særlig indrettet Rum, men der staa ikke, at den ikke maa borttages derfra. Den kan hensættes den ene Dag og køres paa Lossepladsen den næste, men jeg vil have, at der skal være en bestemt Forpligtelse til, at den opbevares. Det er nemlig min Mening, at Ligbrændingsloven bør affattes paa en saadan Maade, at man faar Sikkerhed for, at Asken bliver opbevaret og ikke gaar til Grunde, med andre Ord, at der sikres den Gravfred, som vi nu ikke have mange Spor af, i alt Fald ikke for de fattige, som begravnes i Liniebegravelse. Den Frygt, at der ved Ordet „Begravelsesplads“ skulde blive institueret en Losseplads, hvor Asken blev hældt ned en gros, pêle-mêle mellem hinanden, synes mig ikke er berettiget, eftersom Asken skal lægges i en forsejlet Urne af hvert Individ for sig og henstilles eller opbevares, netop paa en saadan Maade, at Identiteten ikke gaar tabt. Saaledes som det er nu, kunne vi være ganske klare over, at vore Knogler ville blive raslede temmelig tæt ind i hinanden i Tidens Løb, naar vi have ligget paa Kirkegaarden en passende Tid, og det er netop det, jeg vil undgaa, thi det saarer maaske min Følelse at tænke sig at komme i alt muligt Selskab efter min Død — jeg vil gerne have min Aske paa det tørre.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem forstærkede sikkert ikke sine Argumenter ved at paastaa, at jeg havde lagt Antipati mod selve Sagens Kerne for Dagen. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem vil paastaa noget saadant, da jeg baade ved denne og tidligere Lejlighed har sagt, at hele Ligbrændingssspørgsmaalet er mig fuldstændig ligegyldigt. Det er mig ligegyldigt, naar jeg blot selv maa være i Fred. Jeg har sagt, at i hele denne Sag gælder det Folks personlige Frihed og Selvbestemmelsesret, hvilket det ærede Medlem har prist som det ene rigtige, vel at mærke i sit første Foredrag, thi nu i sin sidste Udtalelse kom det ærede Medlem til at sige, at Udviklingen af alle de Betragtninger, han fremsatte, og i det hele taget Arbejdet for Udvidelsen af den nu bestaaende frivillige Ligbrænding havde sin store Betydning derved, at jo mere det gik op for Folks Bevidsthed, at Ligbrænding var en god Ting, desto lettere kunde man vente sig, at man, hvis der f. Eks. en Gang kom en stor Epidemi, kunde naa til en Lov om almindelig og tvungen Ligbrænding. Det er altsaa det ærede Medlems